

Kiskunhalasi templom: 1944. május 21.

„EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK”

Gal. 6,2

Évezredek óta, amióta az emberi közösségek kialakultak, sokan tartják azok berendezését hibásnak. Különösen azt kifogásolják, hogy nem valósul meg bennük az igazságosság és az emberek nagy tömegeire csak súlyos terheket raknak. Ujabb és újabb megoldásokat ajánlgatnak, hogy boldogabbá tegyék az emberiséget. Különösen azt ajánlják, hogy meg kell szüntetni a magántulajdon rendszerét. Sokak szerint ez a világban lévő minden rossznak a forrása. Több esetben kísérletet is tettek az ajánlott megoldások megvalósítására, így a magántulajdon megszüntetésére is. De mindezek a kísérletek csakhamar csődöt mondtak.

A Biblia is ajánl megoldást minden emberi közösség számára. Mindössze három szóból áll: „egymás terhét hordozzátok”. Ha ezt a Pál lelkén keresztül megismétlődő krisztusi törvényt megfogadta volna és megfogadná ma is az emberiség, nem lenne a világon annyi baj, nem lenne annyi háború. Nem járnánk ma is egy minden eddigi világegést messze felülmúló borzalmas világháború ötödik esztendejében!

Elmélkedjünk az „*egymás terhét hordozzátok*” krisztusi törvényéről.

Lássuk mindenekelőtt azt, hogy mi a teher? Azután azt, hogy hogyan hordozzuk egymás terhét? Végül tegyük fel őszintén azt a kérdést: hordozzuk-e csakugyan egymás terhét?

1. Mit értünk terhen? Nyilvánvalóan nemcsak a testi terheket értjük. Azok is nagyon nehezek sokszor. Testi terhek alatt roskadozik sok sokmillió embertársunk. Sok nélkülöz, sőt nyomorog, sok beteg, sok hajléktalan.

De a testi terheknél is nehezebbek a lelkiek. Néha egy könnyesepp nehezebb, mint a legsúlyosabb testi teher. Sokszor szívesebben hordoznók a legsúlyosabb testi terheket is, csak hogy szabadulni tudnánk a szemünk szögletéből kibuggyanó és arcunkon alágördülő könnyeseptől... Sokszor egy fájó emlék, vagy árvaságunk, özvegységünk, a szeretteinktől való elszakítottságunk

tudata, vagy a veszélyes helyzetben lévő szeretteinkért való aggodás nehezebb minden testi tehernél. Ezt ma vélünk együtt vallják mindazok, akiknek a férjük, a gyermekük, a testvérük, vagy talán a választottjuk odakünn küzd a fronton.

Az is sulyos lelki teher, ha valaki érzi magában az Isten adta képességeket, a többre hivatottságot, de szegénysége miatt nincs módjában Isten adta képességeit kifejleszteni.

Ezek mind mind terhek, sulyos, sokszor elviselhetetlenek látszó terhek. Sokan nem is bírják hordozni ezeket: inkább a halálba menekülnek előlük, semhogy tovább hordozzák.

2. Hogyan hordozzuk egymás terhét? Ha testi terhek alatt görnyedeznek, segítsünk hordozni – amennyire tőlünk telik – lelki terheiket is. Különösen most, a világháború borzalmi közepette olyan bőséges alkalmunk nyílik mind a testi, mind a lelki terhek hordozására!

Ne mondja senki, hogy ő nem tudja senkinek a terhét hordozni. Nincs közöttünk senki sem, aki valamilyen formában ne tudna mások terhén könnyíteni. Hadd utaljunk néhány példára.

Valaki leírta, hogy Upsalában, a svédek kedves városkájában, ahol a svéd evangélikus egyház feje székel, érdekes látványban volt része. Nagy meglepetéssel látta, hogy a nemrégiben elhunyt, híres upsalai érsek, Soederblom, akit az egész evangéliumi világ ismert és tisztelt, segíti egy öreg asszonykának a fás kocsját húzni az utcán. Hányan követnék nálunk ezt a Krisztus parancsát csakugyan megértő, nemes példát?

Azt meg egy leszakító naptárban olvastam, hogy egy öreg asszony leterítette az utcán a kendőjét és szedegetett abba valamit. A rendőr keményen rászólt: Hát maga mit csinál itt? Ne haragudjon, biztos úr, mondotta az asszonyka, láttam itt, az utcán ezeket az üvegdarabokat. Gondoltam, összeszedetem, nehogy valaki megvágja bennük a lábát. Én nagyon szegény vagyok, más jót aligha tudnék tenni, gondoltam, ezt meg kell tennem. Hányan követjük ennek a szegény öreg asszonykának is a krisztusi törvényt szintén megértő, nemes példáját?

Azután hallottam egy beteg asszonyról, aki már évek óta az ágyat őrizte. Minthogy ágyhoz kötött állapotában más jót már nem tehetett, hűséggel imádkozott hozzátartozóiért, barátaikért, ismerőseiért. Ez a beteg asszony is megértette a Krisztus törvényét. Hát az ő nemes példáját hányan követjük? Bizony, bizony, ha semmi másképen nem hordozhatnók mások terhét, legalább ezt az egyet mindegyikünk megteheti: imádkozhatunk másokért, és így segíthetünk hordozni terheiket. Hisz annyi küszködő, annyi segítségre váró szenvedő lélek jár körülöttünk!...

3. De hordozzuk-e csakugyan mások terhét? Hány ember mondja azt: Elég a magamé, hordozza mindenki a magáét: az enyémet sem hordozza senki! Szívből sajnálom ezeket, mert nem tudják, hogy amíg mások terhét hordozzuk, a magunké is sokkal könnyebbé válik.

Pedig hány ilyen testvérünk van! Talán sohasem találkoztunk annyi szívtelenséggel,

annyi részvétlenséggel, mint napjainkban. Mintha kiveszett volna az emberekből minden jó érzés: valósággal sátáni erők lettek úrrá sok-sok emberben. Csak sóhajtozunk, hogy a háborúnak már az ötödik évét tapossuk, mégsem akar véget érni! Hogy is érne véget, amikor csaknem mindnyájunkban ugyanaz az önző lélek él, amely a mostani borzalmas világháborút is létrehozta! Miért jött létre ez a háború? Egyik nemzet sem akarja megérteni a másik nemzet nehézségét: mindegyik csak ki akarja használni a másikat, ahelyett, hogy segíteni akarna a másinak! És mi, emberek nem ugyanezt tesszük-é egymással, mint amit a háborúskodó nemzetek tesznek? Hogy érne véget a háború, mikor mi is olyan sokszor háborúban állunk miéinkkel, embertársainkkal! Kesergünk a fölött, hogy milyen borzalmas módon kihasználják az emberek embertársaiknak a megszorult állapotát. De tekintsünk önmagunkba: vajon jobbak vagyunk-e mi? Ilyen vagy olyan formában nem használjuk-e ki mi is embertársaink megszorult helyzetét?!

Fájdalom, ez a világ nem jön rá arra, hogy magával Krisztussal cselekszi azt, amit szívtelenül megszorult embertársaival tesz! Hogy fognak a mai szívtelen emberek: az árdrágítók, az áruikat a fogyasztó elől elrejtők is csodálkoznak, amikor majd feléjük is hangzik az ítélet napján Krisztus szava: *”Távozzatok tőlem ti átkozottak az örök tüzre, mely az ördögnek és az ő angyalainak készítettett, mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok innom, jövevény voltam és nem fogadtatok be engem, beteg és fogoly voltam és nem látogattatok meg engem”* (Mt. 25,42-43).

Ne feledjük, hogy minden nagy és Isten előtt kedves lélek a mások terhének hordozásában lett naggyá. Isten előtt nem azok a nagyok, akiknek milliók hordozták a terhét, hanem azok, akik milliók terhét hordozták. Ezek közt is nagy volt Pál apostol, de a legnagyobb Krisztus! Hogy hordozta Pál egy megszökött rabszolga, Onesimus terhét is! Hogy hordozta százakét, ezrekét! Hogy hordozta Krisztus az egész világ terhét! Ártatlan vállaira vette mindannyiunk bűnét, és úgy halt meg mindnyájunkért a kereszten. Krisztus nemcsak üzeni nekünk, hogy mások terhét hordozzuk, de példájával előttünk is járt: vállára vette az egész világ terhét. Mi az Ő keresztjének áldásaiban csak úgy részesülhetünk, ha az Ő nyomában járva, mi is hordozzuk mások terhét és úgy töltjük be az Ő törvényét.

Az igazi evangéliumi világ megértette Krisztusnak ezt a törvényét is és hűségesen tanítgatja arra az egymást felváltó nemzedékeket. Megtanítja az embereket arra, hogy Isten minden vagyonunkat, minden képességünket, minden testi és lelki erőnket azért adta, hogy azokat mások javára és az Ő dicsőségére használjuk. Az igazi evangéliumi világban szégyen az, ha valaki önzően csak a maga javára akarja használni Istentől kapott javait. Az önzetlenül a közösség javát szolgáló lelkek, a nemes adományok, az alapítványok egész serege hirdeti ezt lépten-nyomon.

Ezt az isteni törvényt, az egymás terhének hordozását az a keresztyén testvérünk is megértette, akit most két éve hívott haza Mennyei Atyánk. Egy, a férjével együtt ritka hűséggel

végzett munkás életnek minden Isten-adta áldását följánlotta - Isten Szent Lelkének indítására – egyházunk leendő lelkipásztorainak továbbképzése céljaira. Áldjuk Isten Szent Nevét, amiért világossá tette előtte és megértette véle szent célját.

Figyeljünk mi is mindannyian Isten szavára és töltsük be mindannyian Isten-adta lehetőségeink szerint Krisztus törvényét: hordozzuk egymás terhét.

Amen